

Моє Чудесне Оздоровлення

Вийняток з книжки „Від Зарваниці до Гарабандалу”

Петро Гринчишин

Сталося це зовсім недавно - у 1998-му році, в Торонто. Одного дня, виконуючи важку фізичну працю, я раптово відчув дуже сильний біль в нижній частині спини. Біль цей з кожним днем посилювався. Дійшло до того, що я вже не міг нагинатися і мусів опиратися руками об щось, щоб випрямити своє тулубище. Терпеливості мені не бракує ще з дитинства (переніс декілька важких операцій), але в один день я збагнув, що із моєю спиною діється щось недобре. Працю я не покидав, але все частіше думав над цим.

Якось до Канади завітав відомий композитор з Івано-Франківська, Богдан Шиптур. У розмові зі мною він, ніби випадково, сказав, що має проблему із зубом, та збирається іти до знайомого лікаря, щоб той зуб полікувати. Я завжди попереджаю тих, хто виїжджає на американський континент, щоб перед від'їздом полікувати свої зуби в Україні, бо дентистичні послуги тут надзвичайно дорогі. Але Богданові пощастило, бо він мав дуже доброго знайомого дентиста у Торонто.

Я зі свого боку трохи пожалівся Богданові на болі в спині і ми розійшлися. Рівно через день ми знову зустрілися, але Богдан ні словом не обмовився про свій зуб, а із запалом розповів мені неймовірну історію. На якусь мить я навіть розгубився. Із всієї його хвилюючої розмови я зрозумів, що дентист, до якого Богдан ходив лікувати зуб, і його дружина володіють чимось незвичайним, небуденним, якого я ніколи перед тим не зустрічав у своєму житті. Що це, звідки, яким чином воно опинилося в руках дентиста з Канади? Чому про нього так мало відомо серед українців (адже лікарі є українці) і ще десятки питань я задавав Богданові й собі.

По натурі своїй я є досить виважений чоловік і до різного роду незвичних чи надприродних фактів ставлюся, не те щоб з недовірою, але з великою обережністю. Такий підхід дає мені можливість більш логічного і безпомилкового аналізу та вивчення того чи іншого незрозумілого стану речей, якими наповнений світ. Не забуваю також при цьому використовувати свою інтуїцію, яка в мене розвинена досить-таки непогано. Але в даній ситуації я якось одразу і без найменших сумнівів повірив у все, про що розповідав Богдан і в серці зажеврила надія.

А Богдан, з властивим йому галицьким темпераментом, без упину говорив, подаючи мені все нові і цікавіші один від одного факти. Він розказав як поблагословлений медальйоном, цілованим Пречистою Дівою в [Гарабандалі](#), канадський дентист, [д-р Михайло Рожелюк](#) видужав після восьми років постійного болю. Розказав також, як Пречиста Діва, в часі Свого останнього візиту в Гарабандалі, обіцяла що "Через поцілунок, яким Я наділила оці предмети, Мій Син творитиме дива..." В кінці своєї розповіді Богдан пообіцяв познайомити мене з лікарем-дентистом і його дружиною Оленою, щоб я міг сам переконатися і на власні очі побачити щось таке, що не піддається ніяким поясненням.

Ото ж, прийнявши сповідь (це була умова, виконуючи яку я міг надіятись на покращення свого здоров'я), і дочекавшись середі я пішов до катедри св. Йосафата, що в Торонто, на вечірню читану Службу Божу. Її відправляв о. Богдан Сліпий. По завершенні відправи я побачив, як присутні в церкві люди почали вставати з місць, утворюючи дві черги. Серед них були негри, італійці, англійці, поляки і навіть молода китаянка. Звісно ж там були і українці. Я теж прилучився до черги з правої сторони і якесь незвичне хвилювання огорнуло все моє тіло. На мить здалося, що іду на якийсь дуже важливий іспит, від якого залежатиме все подальше моє життя. В той момент я не здогадувався, що воно

насправді так буде.

По Службі Божій, перед закритими Царськими Воротами, що ведуть до Святилища, стояли двоє симпатичних людей (д-р Михайло і його дружина Олена), про яких я недавно довідався від Богдана. До них підходили люди і вони молилися над кожним, притуляючи до чола чи то хрестик, чи то медалик. Все йшло своєю чергою. Раптом я побачив, як один малолітній хлопчик (пізніше я довідався, що це був італієць, Майкл, що мав 12 років і був [оздоровлений від лейкемії](#) в цьому ж храмі) мов підкошений гепнувся на долівку саме в той момент, як йому до чола піднесли медалик. Через хвилину-дві він підвівся, якби й нічого не сталося, перехрестився і сів на своє місце, де на нього вже чекали його мама й тато. Те саме сталося з дівчинкою, яка на вигляд мала не більше 10-ти років. Це була сестра хлопчика - теж італійка.

Пізніше на моїх очах впало ще дві жінки і один чоловік 25-30 річного віку. Я був останнім у своїй черзі і, схвилюваний побаченням, став нарешті перед людиною, котра мило привітала мене: "Слава Ісусу Христу." Легким порухом руки він (д-р Михайло) протер хусточкою медалик, цілований Пречистою Дівою в часі появ в Гарабандалі, приложив мені до чола і почав молитися. Молитва його була проста і щира як схід Сонця. Я ніколи не чув такої молитви. Тримаючи однією рукою медалик на моєму чолі, другою він щось приклав до моєї спини і я здригнувся від несподіваної думки: "Звідки він знає про мою болючу спину, адже я йому про це ще не сказав." Чоловік продовжував довго і щиро молитися наді мною. Нічого особливого я не відчув, лише трошки захитався всім тілом, але не звернув на це особливої уваги.

Наступну середу я вже очікував з нетерпінням. Нарешті я знову на вечірній Службі. Все відбувалося як і в попередній раз. Я, як завжди, стояв останній в черзі і коли надійшов мій час приступити до того, дещо містичного молільного ритуалу, який проводили ці люди - відчув у душі небувалу тривогу, і ось медалик притулений до мого чола. Проїшла секунда, десять, двадцять і я снопом падаю на підлогу. Правда, мене хтось підхопив зі заду і падіння не було таким критичним, як би комусь здалося з боку. Я був при повній свідомості. Перед падінням я зробив рішучий крок ногою назад, ніби протестуючи проти нього, але моя безсилість була адекватною тій силі котра легко положила мене на хідник. Через хвилину-дві я встав і трохи спантеличений сів на лавку. Різні думки обпікали мій бідний мозок, але вже в цю мить я не мав ні краплі сумніву в тому, що це Божа сила торкнулася до мене.

Ніч сну пройшла ще більш тривожно. І до цього я спав неспокійно, часто пробуджувався від болю в спині і приймав якісь обезболюючі таблетки. Встаючи ранком до роботи я відчув, що біль ніби подвоївся. Мені важко було піднятися з ліжка, але ситуація вимагала не звертати уваги на ці "дрібниці",

та йти до праці. В цей критичний момент я подумав, що гріхи мої, очевидно, настільки великі, що вже не допоможе ніщо. Це була мить зневіри, якою страждаємо усі. Ми хочемо, якщо грошей - то одразу, якщо здоров'я - то негайно, якщо чуда - то обов'язково завіреного печаткою неба. Тому сумніви наші є найбільшою перепорою у пошуках себе на довгих шляхах до Бога.

Не зважаючи на це тимчасове зневір'я, що опанувало мною, я все-ж таки нетерпеливо очікував наступної середи. Десь в глибинних тайниках душі жевріло оте маленьке гірчичне зернятко іскоркою невтраченої надії. Середа подарувала мені повторне падіння і я відчув надзвичайну легкість і бажання не вставати більше. Я відкрив очі. Наді мною, на колінах, стояли двоє людей (д-р Михайло і його дружина Олена) зі схиленими головами і щиро молилися. Разом із ними молився о. Б. Сліпий. Біль не припинявся.

Ранком, наступного дня, встаючи з ліжка, я враз відчув, що в мене немовби немає спини, ані хребта. Я крутився в різні боки, нагинався, присідав, піднімав ноги, кладучи їх в різні позиції, але болю не було. Колючий клубок жалю витиснув з моїх очей сльози розпачу за своє, до деякої міри, безпутне і безбожне життя, жалю за недолюбленим і недоговореним, незавершеним і втраченим. Я тихо плакав, затуливши обличчя руками, впевнюючися в тому, що я не є самотній чи забутий на чужині сирота, а що Отець Небесний, якби дав мені шанс до повноцінного влиття у велику родину Його людей, котрі єдиним правилом життя сповідують -- життя в Господі. Через Богородицю я знову віднайшов Бога. Через Її молитви я відзискав здоров'я і життя.

*Петро Гринчишин
Торонто,
листопад, 2000*

Примітка: В наслідок свого чудесного оздоровлення і нової віри Петро почав збирати історичні дані про Богородицю, про Її чудотворні ікони і про появи Богородиці в наших часах, включно з появами в Гарабандалі.

"Від Зарваниці до Гарабандалу"

Так називається книжка, котру готує до видання член координаційної ради "Життя і Любов - 2000", її автор - Петро Гринчишин.

В цій книзі автор подає цікаві та об'єктивні характеристики стану людської душі в сучасному зацивілізованому світі, а також переконливо доказує, що появи Матері Божої, та різні чуда пов'язані з ними - не є грою фантазії та уяви, а незаперечною правдою. На підтвердження цього подаються факти появ Божої Матері по цілому світі, розповіді очевидців та людей, котрі через посередництво Богородиці позбулися різних недуг, серед яких і невиліковні. В книзі зібраний багатющий матеріал появ Божої Матері по світі, в тому числі в Україні та в Канаді. Всі ці появи подаються в хронологічному порядку - час, місце, кому і де об'явилася Діва Марія, що було при цьому оголошено, чи сказано.

Одночасно автор підносить актуальні питання єдності Христової Церкви, подає короткий аналіз історії української церкви, а також цікаві дослідки про чудотворні ікони в Україні. В книзі розміщено понад сорок унікальних фотодокументів. Деякі з них публікуються вперше.

Якщо Вас цікавлять деталі цього видання, їх можна отримати телефонічно: Канада (416) 255-3171, або факсом: (416) 255-3171.
